

kuční zabavení, a že tedy žalobce, i kdyby se byl stal vlastníkem cihel, musí trpěti jejich prodej, a exekuce není přípustná. Jest se ještě zmíniti o tvrzení strany žalující, že V. žalobci nikdy nesdělil, že dluhuje nájemné. Avšak ze smlouvy ze dne 15. prosince 1930 jest vidno, že žalobci bylo známo, že V. má ještě jiné dluhy, poněvadž do smlouvy jest pojat závazek Jaroslava V-a, že nebude používat cihel k úhradě jiných svých dluhů, pokud Františku B-ovi nevyrovná. Již z toho mohl žalobce čerpati podezření, že V. může dluhovatí nájemné, o čemž ostatně se mohl u pronajímatele přesvědčiti, a nelze ho považovati za bezelstného vzhledem k zákonnému zástavnímu právu nabytému pro dlužné nájemné (§ 367, 368, 466 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Po právní stránce odvolací soud správně věc posoudil. Exekuci, jejíž nepřípustnost žalobce uplatňuje žalobou, vymáhají žalovaní proti Jaroslavu V-ovi zaplacení vykonatelné pohledávky na dlužném pachtovním za pacht cihelny. Žalobce podle § 37 ex. ř. vylučuje z této exekuce zabavených 30.000 kusů cihel v cihelně uložených. Správně usoudil odvolací soud, že jde tu o plody propachtované nemovitosti podle § 1101 obč. zák., k nimž žalovaným jako propachtovatelům přísluší zákonné právo zástavní. Toto zákonné zástavní právo vzniklo vyrobením cihel a zaniklo by podle jasného doslovu § 1101 obč. zák. teprve o d s t r a n ě n í m cihel z propachtované nemovitosti, což se nestalo. Tím, že pachtýř prodal cihly žalobci, zákonné zástavní právo propachtovatelů nezaniklo, neboť »odstraněním« ve smyslu § 1101 obč. zák. lze rozuměti jen s k u t e č n é (nikoli právní) přerušení spojitosti věcí, k nimž pronajímateli (propachtovatelé) přísluší zákonné právo zástavní s věcí pronajatou (propachtovanou). Proto jest nerozhodné, zda žalobce jako kupitel o tomto zákonném zástavním právu věděl. Exekuci, o niž jde, jest uplatňováno právě toto zástavní právo; a proto nemá žalobce ku předmětu exekucí dotknutému práva, které by nedopouštělo výkonu exekuce (§ 37 ex. ř.). Zákonné zástavní právo vymáhajících věřitelů trvá, i když žalobce, jak tvrdí, nabyt vlastnického práva k zabaveným cihlám, neboť cihly ty patřily pachtýři, který je vyrobil, byly ztíženy zákonným zástavním právem a pachtýř nemohl na kupitele přenéstí více práva, než sám měl, a proto zákonné zástavní právo nezaniklo tímto majetkovým převodem, any cihly jím zatížené nebyly o d s t r a n ě n y z propachtované nemovitosti. Rozhodnutí čís. 6689 sb. n. s., jehož žalobce se dovolává, se nehodí na souzený případ, poněvadž tam nešlo o zákonné zástavní právo propachtovatele, jako zde.

Čís. 13272.

Zaplatila-li pojišťovna pojistníku pojistnou hodnotu za věc poškozenou zaviněním třetího, plnila materiálně i formálně vlastní dluh, nikoliv dluh cizí, a nejde o případy §§ 1358 a 1422 obč. zák.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Rv I 1618/32.)

Žalující pojišťovna odůvodňovala nárok na náhradu škody proti žalovanému tím, že žalovaný nechal dne 3. března 1930 státi svého do vozu zapřaženého koně bez dozoru před hostincem v D., že se jeho kůň při přiblížení auta Josefa K-a splasil, což vedlo k poškození auta a k poranění osob v něm sedících, že žalovaný byl odsouzen pro přestupek § 430 tr. zák., že tedy jest povinen nahraditi škodu a že dle § 62 zákona o smlouvě pojišťovací přechází pojištěncův nárok na náhradu škody na pojišťovatele, nahradil-li pojištěnci škodu, což žalující strana také učinila a nahradila Josefu K-ovi škodu ze zavinění žalovaného. *P r o c e s n í s o u d* p r v é s t o l i c e uznal žalobní nárok z polovice důvodem po právu. *O d v o l a c í s o u d* neuznal žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolací soud změnil rozsudek prvního soudu a zamítl žalobu, poněvadž nejsou splněny předpoklady §§ 1358 a 1422 obč. zák., a žalobkyni tudíž schází aktivní legitimace ke sporu. Nehledíc ani k tomu, zda jde o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s., či jen o právní posouzení věci, jest názor odvolacího soudu správný. Neboť, zaplatila-li žalující pojišťovna pojistníku Josefu K-ovi pojistnou hodnotu za poškození jeho auta, prý zaviněním žalovaného Augusta M-a, plnila materielně a formálně svůj dluh, nikoliv materielně cizí a formálně vlastní dluh, poněvadž tím splnila svůj závazek z pojišťovací smlouvy. Mylný jest názor dovolatelky, že jde materielně o cizí dluh, ježto prý k tomu byla nucena, a že tím splnila předpoklady § 1358 obč. zák. Neboť právě důvod, proč k tomu byla nucena, jest rozhodující pro otázku, zda jde o materielně cizí či vlastní dluh. Pojistná smlouva ukládá žalobkyni podle § 1288 obč. zák. nahraditi škodu podle pojišťovacích podmínek, kterou pojistník utrpěl bez svého zavinění. Tuto škodu byla tudíž povinna nahraditi bez ohledu k tomu, zda třetí osobu stihá povinnost k náhradě škody z důvodu zavinění, neboť pojišťovna by byla povinna nahraditi škodu i kdyby ji nebyl zavinil žalovaný, jen když zavinění nestihá pojistníka. Nebylo tudíž její placení v žádném vztahu k zavinění žalovaného a platila jen proto, že k tomu byla smlouvou s pojistníkem zavázána. Zbytečně poukazuje dovolatelka v dovolání na písemnictví, neboť v žádném z uvedených děl se neřeší otázka a netvrdí se, že placením pojistné hodnoty, platí pojišťovna jen formálně svůj, materielně však cizí dluh, ba naopak svědčí zmíněná díla pro správnost hořejšího názoru. Nenastalo tedy postoupení pohledávky ze zákona podle § 1358 obč. zák. a § 1422 obč. zák. tu nepřichází v úvahu, ježto, jak již bylo řečeno, platila pojišťovna formálně i materielně svůj dluh. Nelze proto ani dovozovati, že pojišťovna platila za žalovaného a v úmyslu zavázati ho k náhradě placeného (§ 1042 obč. zák.), nanejmeně, ano to ani v první stolici netvrdila, ač to patří ke skutkové podstatě § 1042 obč. zák. A že by úmysl zavazující plynul již z toho, že pojišťovna placením pojistné hodnoty pojistníku nechtěla učiniti dar žalovanému, nelze uznati, poněvadž plnila pojistníku svůj smluvní závazek, jenž se žalovaného nijak netýká.